

HAZATÉRÉS AZ ISMERETLENBE

A képzőművész és tisztánérzékelő Nagygyörgy Ágnessel

Domokos Johanna beszélget

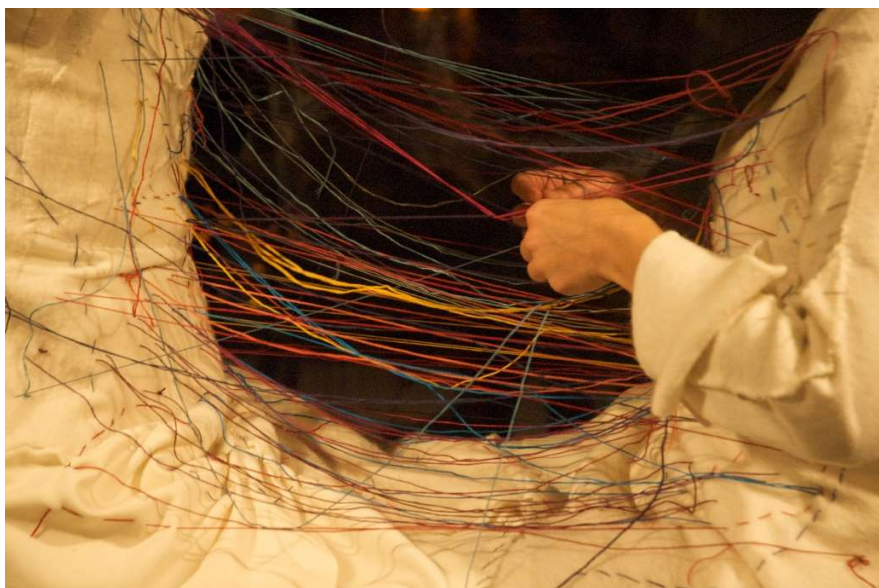
*Az egyén célja végül nem az, hogy elérjen egy szokatlan világba, hanem hogy a megszerzett élményt visszahozza, és az élet megújulását szolgálja.
(Joseph Cambell)*

Nagygyörgy Ágnes bölcsész végzettségét Szegeden, a JATE-n szerezte, majd az Egyesült Államokban képzőművészeti mesterfokozatot szerzett. Csaknem harminc évig Antwerpenben, Belgiumban élt, ahol művészként és tanárként dolgozott. Két fiú édesanyja. Művészi érzékelését fokozatosan gazdagította egy újfajta érzékelés: az energiák világáé.

2019-ben Magyarországon alapította meg *A Látás Titkai Központot* (ALT Központ). Ennek keretében elvonulásokat és tanfolyamokat tart. Nemrég megnyílt a magyar nyelvű (nemsokára angolul is induló) online tanfolyamokat tartalmazó *ANEA Energy Academy*, magyarul *ANEA Energia Akadémia* webes felülete is. Mindkettő mottója: egyszerűség, átláthatóság, emberközeliség, a valódi megtapasztalásra alapozva¹. A több lépcsőfokon, lépésről lépésre felépített, egy vagy többalkalmas kurzusain kisebb-nagyobb csoportokkal dolgozik.

Ágnes hiszi, hogy a változás lehetséges, és „az utunkon, amely nem életünk egy mellékutcaja, hanem maga az élet, mindent megtanulunk, amit meg kell tanulnunk ahhoz, hogy azzá válhassunk, akik valójában vagyunk.”

¹ Ágnes weboldalai: <https://www.agnesenergymethod.com/>, Főoldal - ANEA Energy Academy Facebookon pl. itt érhető el: <https://www.facebook.com/agnesenergymethod/> (7) Az energiák világa - haladj tovább a megkezdett úton... | Facebook

Nagygyörgy Ágnes: Kapcsolataink (performansz fotó), Belgium, Ronse, 2011

ÚTNAKINDULÁS

Joseph Campbell The Hero with a Thousand Faces² (1949) című könyvében kifejti, hogy a hős útja nem ér véget a próbatételekkel és a kincsek megszerzésével. A hősnek vissza kell térnie a közösségébe, hogy megossza a megszerzett tapasztalatokat, tudást vagy ajándékot.

Kedves Ági, nézzük meg a te monomitoszodat: hogyan alakult körkörös utad, milyen állomásokat jártál be, és hogyan vált a személyes beavatás közösségi értéké. Lépjünk vissza 1989-be, amikor sikerült szegedi egyetemi angol és olasz szakos tanulmányaid végén kijutnod Amerikába, Oregonba. Milyen céllal érkeztél, miért volt fontos ekkora útra indulnod? Mit mondasz most az útjukat keresőknek?

Amikor az ember fiatal, nincs tisztában azzal, hogy a dolgoknak, az élet eseményeinek íve van, célja van. Az események követik egymást, de valahogy különállónak tűnnek. Csak jóval később jövünk rá, hogy minek mi volt az értelme, és hogyan járul hozzá egy-egy történés, találkozás az életünk egészéhez. Ebben – a mostani nézőpontomból csökevényesnek tűnő felfogásban – nyilván szerepet

² Joseph Campbell, *Az ezerarcú hős*. Szerk. Szolláth Mihály és Molnár Eszter; ford. Varjasi Farkas Csaba. Budapest: Édesvíz Kiadó, 2010. 460 p. ISBN 978-963-529-074-1. Fűzött kemény papírkötés; fekete-fehér illusztrációkkal.

játszott az a materialista, materiaközpontú világlátás, amelyben felnőttünk. Annak ellenére, hogy nagyapám lelkész volt, a gyerekkoromat nem hatotta át az a misztikum, spiritualitás, amihez később megérkeztem.

Szóval, a kérdésedre válaszolva: akkor azért mentem, mert lehetett menni. Nagy dolog volt ez 1990-ben: egy évre Amerikába menni tanulni ösztöndíjjal! Amúgy ez egy csereprogram volt: 20–25 amerikai diák jött egy évre Szegedre, és egy vagy két magyar diák mehetett ki Oregon valamelyik egyetemére cserében. Nálam az egy évből aztán négy lett, és egy teljesen új útkezdés. Elindultam a tanulás bölcsészből az intuitívan működő képzőművész felé... Ez nagyon nehéz volt! Fogalmam sem volt, hogyan kell ezt csinálni, alkotni önmagamból! Megszenvedtem az átállás minden lépését. De valami vitt előre, hajtott. Talán az is, hogy a szüleim művészek voltak, és a párom is.

Amerika akkor a lehetőségek országa volt. Az az út, amit ott bejártam, itthon egyáltalán nem lett volna lehetséges. Csodás volt a szabadság, és kiváló az egyetemi oktatás! A magyar társadalom abban az időben – bár igazából most is – nagyon ítélkező volt, kategorizáló, merev gondolkodású. Amit ott megtapasztaltam nyitottságban, elfogadásban, támogatásban, az a mai napig áthatja a gondolkodásomat. Alap!

Ha a mostani éned szemszögéből tekintesz vissza arra az időszakra, mi az első, ami felidéződik magadról?

Tavaly visszatértem Amerikába egy nemzetközi konferenciára. Volt alkalmam ellátogatni Oregonba is, végigsétálni az általam annyira szeretett campuson. Az első, ami megütött a múltból, a múltbeli énemből, az a mély elveszettség érzése volt. Az az érzés, ahogy ott álltam akkor, huszonnégy évesen, egy másik kontinensen, egy idegen országban, ami teljesen más volt, mint amit addig ismertem. Egyedül voltam, és valahol legbelül éreztem, hogy ez lesz a felnőtt életem kezdete. Ez az elveszettség kívülről nem látszott. Mások céltudatosnak, határozottnak, erősnek láttak – olyannak, aki pontosan tudja, mit akar. Pedig fogalmam sem volt róla. Nem tudtam, mit kerestem. Egy dolgot tudtam: akarok valamit. De hogy mi ez a valami – második diploma, elismerés, karrier –, arról nem volt konkrét elképzelésem. Kapaszkodtam egy érzésbe, talán abba, hogy „csak ne úgy legyen, ahogy eddig volt”, és úgy éltem meg, hogy az életem múlik rajta, elérem-e vagy sem. Talán úgy is volt.

Magyarországról való elindulásodkor az imagista költészettel szerettél volna foglalkozni, esetleg doktorálni. Ez a 20. század eleji angol–amerikai mozgalom a kifejezés egyszerűségét, világosságát és pontosságát kereste, az érzelgősség helyett tiszta képekre törekedett. Már ekkor megjelent benned a forma és a tartalom kettős érzékenysége. Hogyan pillantasz vissza erre az időszakra?

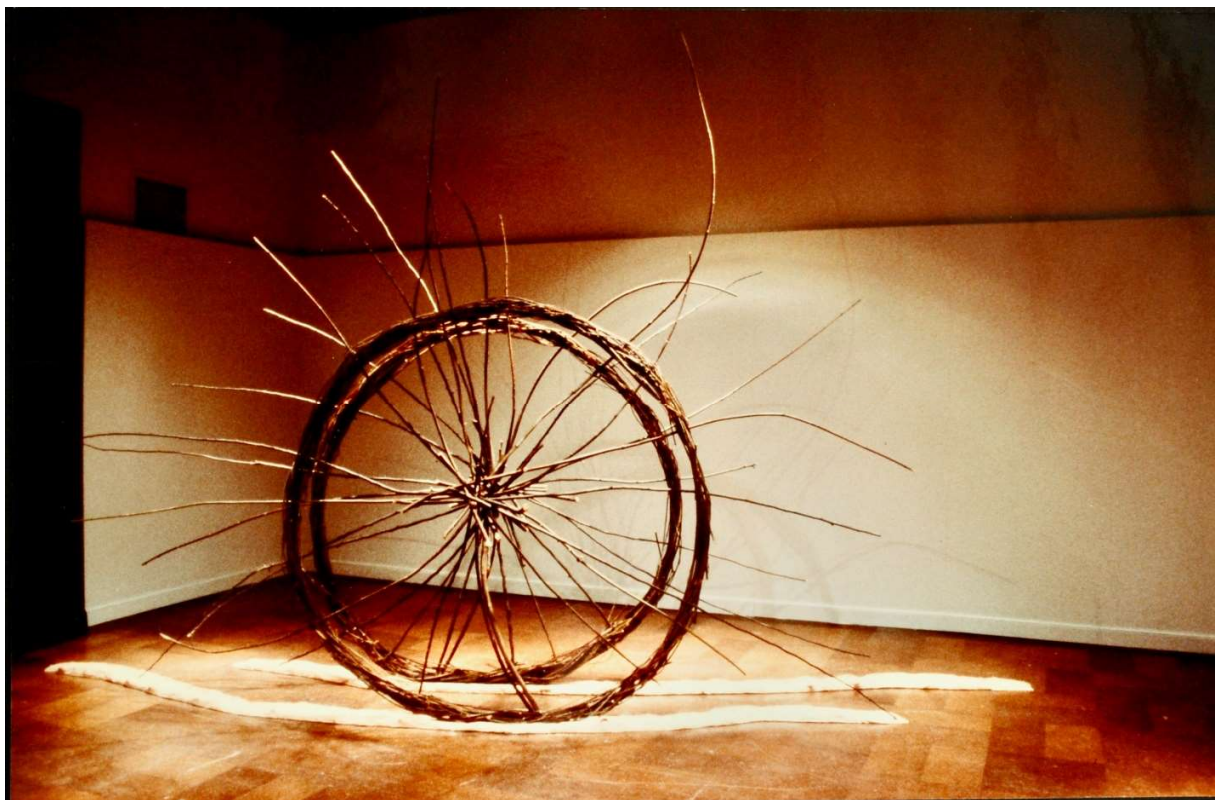
Annyira örülök, hogy felteszed ezt a kérdést! Mert utólag ennek a vonzalomnak is látom a jelentőségét a pályafutásomban. Igen, abban a költészetben is volt valami megfoghatatlan és mégis végtelenül egyszerű. Ez – az akkori gondolkodásomban – valahogy az impresszionistákkal esett egybe, vagy egy kicsit későbbi időszakból

a Matisse által rajzolt, pár vonallal megjelenített formákkal, alakokkal. Mindig is azt éreztem, hogy nem kell a „szósz”, nem kellene a nagy érzelmek, a pátosz, a *Sturm und Drang*. Csak az legyen ott, aminek valóban ott kell lennie. Szépen, egyszerűen, átlátszóan. A mostani munkámban, ami már nem közvetlenül művészi munka, szintén ez dominál: az átlátszóság, a tér látszólagos ürességében megjelenő tartalom. Ez maga a csoda!

A KÉPZŐMŰVÉSZET FELÉ FORDULÁS

A szobrászatban a tér iránti igényed sokkal jobban kibontakozhatott. Kik voltak a mentoraid ekkor? Hogyan élted meg az „elveszettséget” ebben a fázisban? Mai fejjel milyen segítséget szeretnél volna akkor kapni?

Abban az időben fogalmam sem volt az önismeretről. A múltamból, a „nehéz gyerekkor” élményeiből próbáltam lepárolni a munkáimat. Ebben az egészben nem volt tér, csak beszorított, meg nem értett és fel nem dolgozott tartalmak. Generációk szenvedése, magány, elutasítottság... a szokásos dolgok. Erre egy példa az alábbi kép:

Nagygyörgy Ágnes: To His River (Az ő folyójához), USA, Oregon, 1994

De volt a gyerekkoromban egy csodálatos év, egyszerre csodálatos és drámai. A

szüleim, mint művészek, próbálták megtalálni önmagukat, kibontani a tehetségüket, és ebbe én, mint gyerek, nem mindig értem bele. Egy teljes évet töltöttem nélkülük. Ez mély nyomokat hagyott bennem, de ugyanakkor ez volt életem egyik legmeghatározóbb élménye is. Mert ahol voltam – egy idős házaspárnál, egy Tolna megyei falucska szélén, egy műemlék templom tövében –, csak szeretetet kaptam, tiszta, feltétel nélküli szeretetet. Paradicsomi állapot volt a nagy szegénység ellenére.

De hogy visszatérjek a kérdésedre: amire akkor, kezdő szobrász fejjel és fiataalként nagyon nagy szükségem lett volna, az az, hogy valaki hihetően és megtapasztalhatóan megtanítsa arra, hogy az élet a térben bontakozik ki, hogy maga a TÉR = MINDEN! Hogy nem a kemény, görcsös akarat hozza meg az eredményt, hanem a megengedés, a ráhangolódás. Mai divatos szóval a „flow”. A művész akkor tud igazán alkotni, ha flow-ban van. Az élet akkor áramlik, ha rá tudunk erre hangolódni. A flow érzékelése, az energiák áramlása a térben mint konkrét információt hordozó tartalom – ez lett végül az igazi munkám, a mostani munkám.

Ahol nincs tér, ott nincs teremtés!

Utaltál az amerikai tanulmányaidra, és hogy ekkor a magyar múlthoz nyúltál vissza témaként. Milyen anyagok fejezték ki ezt számodra?

Mindig is vonzódtam az Alföldhöz, a tanyavilághoz, ennek egyszerűségéhez és elementáris erejéhez. Ezt a munkámat – amely a diploma-kiállításom egyik darabja volt – a Tisza inspirálta, a mártélyi élő Tiszához kivezető, sáros földút mély barázdái. Az elementáris erők mellett ez a táj magában hordozza az időtlenséget, mozdulatlanságot, kilátástalanságot, a sors nehézségét, súlyát: a munkámban két óriási kerék vesszőből fonva, és a fából kifaragott mély barázdák, amelyek a semmiből a semmibe vezetnek. De erre utal az alábbi képen megjelenő munka is: *Their Spoons*. Ennek inspirációja az általam gyerekként látott asszonyi sors volt, a szegénység.

Nagygyörgy Ágnes: Their Spoons (Az ő kanalaik), USA, Oregon, 1995

Későbbi munkáidban, rajzaidban, szobraidban gyakran megjelennek (angyal)szárnyak. Mit jelentenek számodra?

A madarak végigkísérték egész művészi utamat. Imádom a madarakat! A szárny, mint téma, nálam nem a madarak szabadságára utalt, és nem is az angyalokra, hanem inkább arra az érzésre, hogy bár vannak szárnyaim, mégsem vagyok képes szárnyalni. Mikor ezek a sorozatok készültek, egy olyan ördögi körben voltam, amit akkor képtelen voltam áttörni. Ebben az időben rengeteg fotót is készítettem elütött, döglött galambokról, és ebből a fotósorozatból egy nyolc méter hosszú installáció készült, öntött betonlapokba beágyazott fotókból. Ebből a sorozatból való az alábbi mű is!

Nagygyörgy Ágnes: Citybirds (Városi madarak) sorozatából, 2010

Ugyanezekből a fotókból egy másik technikával átdolgozva született egy n méter hosszú installáció is, öntött betonlapokba beágyazott fotókból. Ezt a munkát az első világháborúban százezrével elhunyt katonák portréfotói inspirálták. A madár és szárny témához kapcsolódnak egy másik, régebbi, nagyon változatos és gazdag sorozat darabjai is, melynek központi témája a lelki szárnyalás képessége volt (l. alant).

Nagygyörgy Ágnes: Broken Wings (Törött szárnyak), 2008

Nagygyörgy Ágnes: Small Wing (Kis szárny), 2008

A munkában domináltak a természetes anyagok. Milyen természetes anyagokkal dolgoztál még?

A klasszikus anyagok mellett (gipsz, agyag, bronz, beton stb.) nagyon szerettem az „értéktelen” anyagokat, az atipikus szoboranyagokat. Volt egy hosszú időszak, amikor rengeteg munkát készítettem tojáshéjakból, fémmel kombinálva. Nagyon foglalkoztatott a törékenység. Végtelenül törékenynek éreztem magam, bár éreztem magamban az erőt is. Hegeszteni mindig is szerettem. Élveztem a térben gyorsan felépülő, vékony és mégis stabil konstrukciókat, mint ahogy alább is láthatni.

Nagygyörgy Ágnes: You Name It (Na, mi ez?), Installáció tojás szobrokkal,

Brussels Art Expo, 2013

Nagygyörgy Ágnes: Egg Sculpture (Tojás szobor)

Miként látod mai szemmel performanszodat, ahol a nézők fonalakat tekertek ki ruhádból/belőled? Mikor és hol történt ez?

Volt egy időszak, amikor nagyon sok performanszot csináltam (l. az alábbi képeket egy ilyen alkalomról). Ezek mindig valahogy a nő másoktól való függőségének, kitettségének, kiszolgáltatottságának témáját dolgozták fel. Nagyon így éreztem magam akkor, és ezt így utólag fájdalmas látnom. De persze egyben jó is, mert megmutatja, hogy mekkora utat tettem meg azóta önmagamban! Mióta visszaköltöztem Magyarországra, a teljes függetlenséget, önállóságot élem, az egyéni döntések felszabadító erejét. Persze ez sem mindig könnyű... Így évek távlatából visszanézve látom, hogy a szobrászat, bár nagyon szeretem, nem tudja nekem megadni azt a szabadságot, szárnyalást és önazonos érzést, mint amit ma megélek. Soha nem gondoltam, hogy eljutok ide.

Nagygyörgy Ágnes: Verbindingen, Act 5. (Kapcsolatok, 5. aktus, performansz), Belgium, Ronse, 2011

Ebben az időben több performanszt csináltam közösen Freija Van Esbrouck szobrászművésszel, kollegámmal és barátommal különböző szimpóziumokon, kiállításokon. Az itt látható Act 5. performansz során először egymással szemben ülünk az általunk varrott, egyszerű, fehér ruhákban. A performansz első fázisában

mindketten odavarrjuk magunkat a székhez, majd elkezdjük rengeteg színes szállal összevarrni a ruháinkat, és végül - próbálva szabadulni a kötelékekből -, kibújunk az "összeforrott" ruhákból, melyek bábként ott maradnak a székhez varrva. A performansz a teljes különállásból a teljes kapcsolati "összeforrottság", összekötöttség és végül a teljes függőség, szabadságvesztés folyamatát mutatja be: egy szimbiotikus kapcsolatban ezer szálon rángatjuk egymást, elveszítjük önállóságunkat, szabad akaratunkat és végül a forráshoz való kapcsolatunkat is. Hihetetlen látnom, hogy ezek a csaknem 10 - 15 évvel ezelőtti performanszok mennyire megmutatták nekem a jövő számomra teljesen ismeretlen eseményeit: hogy mint tisztánérzékelő ezeknek az akkor művészi formában, vizuálisan megjelenő kapcsolati szálaknak az érzékelése válik az életem, a hivatásom középpontjává. Ha nem rendelkeznék jelenleg a kapcsolatainkat meghatározó energiamintázatok látásának, érzékelésének képességével, soha nem jutottam volna el a mindenhez kapcsolódni tudó, de mégis független, szabad, önálló léthez!

Miért volt oly fárasztó a „kiállítósdí”? Hogyan képzeled el ennek jobb megoldását?

Pontosan a kiszolgáltatottság miatt volt olyan megviselő. A művész beleteszi szívét, lelkét, gondolatai és érzései törékeny finomságát a munkáiba, és aztán ott áll a megnyitón, miközben a látogatók vidáman iszogatnak, társalognak a kiállítóterben, ahol a munkák csak az esemény háttérét alkotják. Nem volt bennem elég erő akkor, hogy kiálljak önmagamért. Sokszor mélységes szégyent éreztem, a lényem feleslegességét. Ez elviselhetetlen volt számomra. Éreztem, hogy menekülnöm kell.

FORDULÓPONT ÉS TRANSZFORMÁCIÓ

Amikor a kör legmélyebb pontjára ért, már sok minden megérett a váltásra. Hogyan élted meg a fordulatodat?

Az utolsó önálló kiállításom címe az volt: *Where the Road Leads – Ahova az út visz*. Tudtam, hogy nincs maradásom a művészvilágban. Álszentnek éreztem ezt a világot és magamat benne. Éreztem, hogy csak az egóm tart ott, és a változástól való félelmem. Azt is tudtam, hogy nem tudok tovább Belgiumban maradni. Haza kell jöjjek annyi év után. A hívás ellenállhatatlanul erős volt.

Nálam mindig nagyon sokáig érlelődnek a döntések. De ha elértem egy életszakasz végére, ott nincs maradásom. Akkor megyek. Mint oly sokaknak, nálam is a Covid kezdete hozta a döntő kilépési pontot.

Mesélnél részletesebben arról, amikor felismerted a transzformáció szükségességét? Hogyan haladtál tovább?

A transzformáció néhány évig tartott. Utólag visszanézve a munkámban is egyre inkább kezdett dominálni az áttetszőség, az anyag és anyagtalanság dualitása.

Egyre inkább nehezemre esett a tanítás az Akadémián: taszított az anyagok súlya, a küzdelem a gravitációval, a technikai megoldások keresése, a gépek a műhelyben, a hegesztés káros gázai, a por. Sokkal inkább érdekelt az, hogy mi mozog az emberekben, a tanítványaimban a megfoghatatlan, láthatatlan belső szinteken.

De ami talán a legfontosabb felismerés volt, hogy nem akarok több anyagot, dolgot, tárgyat hozzátenni a világhoz. Hiszen annyi minden van már! Nem éreztem a munkáimat elég relevánsnak ahhoz, hogy még ezek is gyarapítsák a látható dolgok világát, hogy egy-egy kiállítás után valahol egy műgyűjtőnél vagy egy pince sötétjén kössenek ki. Az az érzés dolgozott bennem mélyen, hogy én már csak megfigyelni szeretném mindazt, ami van, megérezni az embereket, a természetet, a létet mint olyat.

Ez az akkori intuícióm a mai napig az életem és a munkám alapja. És mennyire boldog vagyok, hogy hallgattam rá!

És egyszer csak eldöntötted, hogy hazatérsz. Hogyan zajlott ez az időszak?

Az élet nagy rendező! Itthoni családtagok betegsége „hazakényszerített”. Önszántamból vállaltam az ápolásukat. Picit szégyellem is ezt, mert volt ebben egy önös érdek is: valahol mélyen tudtam, hogy a belgiumi életszakaszom végéhez értem, és kihasználtam azt a tényt, hogy „muszáj” hazajönnöm segíteni. Fizetés nélküli szabadságot vettem ki az Akadémián, és így – harminc év külföld után – ismét elkezdődött a magyarországi életem.

Később világossá vált számomra, hogy ahhoz, hogy valóban el tudjak indulni az új utamon, és a látható valóság mögötti, mindent átható energetikai világhoz való kapcsolódás ne csupán az életem egy lábjegyzete legyen, vissza kellett térnem a legmélyebb gyökereimhez, a földhöz, az anyaföldhöz.

Milyen segítőkkel találkoztál utad ezen szakaszán? Egyik írásodban szépen mesélsz Donna Edenről, Gary Zukavról...³

Mire megérett bennem a döntés, addigra egy nagyon hosszú önismereti út állt mögöttem. A személyiségem gyenge pontjaira és nehézségeire már elég jól ráláttam. Önismeret és mély belső őszinteség nélkül a láthatatlan, megfoghatatlan világ nagyon tévútra vezetheti az embert...

A legfontosabb mérföldkő és iránymutató az energiák világa felé Barbara Ann Brennan munkája volt. Sajnos ő már nem él, és személyesen soha nem találkoztam vele. Fiatalon a NASA-nál dolgozott kutatóként és tudósként; kutatási területe a bolygók körüli atmoszférikus jelenségek vizsgálata volt. Később elvégezte a pszichológia szakot az egyetemen, és kutatásait az emberek körül jelentkező energetikai jelenségek felé fordította. Több iskolát alapított világszerte, és aktív

³ L. <https://www.agnesenergymethod.com/rolam/> (2025.11.28)

gyógyítóként dolgozott. Csodás, nagy mélységű és tudományos igényességgel megírt könyveiben foglalta össze tapasztalatait. Nekem – mint egyetemi képzettséggel rendelkező, racionális gondolkodású embernek – rendkívül hiteles volt az ő hozzáállása. Az általa képviselt utakon indultam el a saját felfedezőútamon az energiák világába.

Mit tartottál a legnagyobb kihívásnak ebben a fázisban?

Érdekes módon semmi kétségem nem volt afelől, hogy jól döntöttem, amikor magam mögött hagytam a harminc éves művészi pályámat. Éreztem, hogy megérkeztem oda, ahol valóban lennem kell. Otthon éreztem magam a láthatatlanban, és rádöbbsentem, hogy mindig is ez vonzott a legjobban!

A legnagyobb kihívást a valóság anyagi oldala jelentette... Miből fogok élni? Hogyan tudom fenntartani magamat, támogatni a gyerekeimet? Hogyan lehet Magyarországon megteremteni azt az anyagi bázist, amit Belgiumban, akadémiai tanárként, kiépítettem? De erre is meghozta az élet a maga megoldását.

AZ ENERGIÁK VILÁGA

Hogyan találunk haza az emberek az általad megnyitott úton?

Intuício- és energiamentorként abban támogatom az embereket, hogy megtanulják finomabban irányítani a figyelmüket, és ezáltal ne csupán az anyagra fókuszáljanak, hanem az anyagban és a térben történő energiamozgásokra. Így közvetlenül tapasztalhatják meg saját energiáik finom jelzéseit és üzeneteit. Ezt mindennél fontosabbnak tartom.

Mint tisztánérzékelő, világossá vált számomra, hogy minden történés – legyen az külső vagy belső – egy olyan energiamozgás, amely információt közvetít. Ezeknek a finom energiamozgásoknak az üzeneteit bárki képes megérezni és megérteni. Nem kell hozzá előképzettség, hiszen mi magunk, emberek, nem vagyunk mások, mint állandó mozgásban és áramlásban lévő energiahalmazok. A gondolataink, érzelmeink, kapcsolataink, jövőnk mind-mind energiaként áramló információk.

Ez a megközelítés nagyon más, mint a pszichológia, amely az érzelmek oldaláról közelíti meg az embert; és nagyon más, mint a tudományos materialista vonal, amely a testet mechanikusan működő gépként szemléli. De különbözik a spirituális iskolák többségétől is, ahol a spirituális és a hétköznapi valóság gyakran élesen elkülönül, és úgy tűnik, mintha az egyikről le kellene mondanunk a másik érdekében.

Az én megközelítésemben a spirituális kapcsolódás és a hétköznapi megélések ugyanazon a működésen alapulnak. Röviden: vagy megnyitjuk az energiarendszerünket valami felé, és akkor a rendszer befogadóvá válik, vagy lezárjuk magunkat – ebben az esetben bármiféle kapcsolódás lehetetlenné válik. A

lét energetikai megközelítése – mind a földi, mind a szellemi szinteken – egységet teremt, és ezáltal egy inkluzívabb, kevésbé polarizált jövő felé vezet.

A finomenergiák érzékelése nem kognitív, elméleti tudás alapú, hanem a megengedés és a ráhangolódás kérdése. Annak a kérdése – ahogy a kvantumfizikából is világossá vált –, hogy a megfigyelő hogyan irányítja a figyelmét. Ha az anyagra fókuszálunk, a testre és a benne lévő érzelmekre, akkor ez lesz a valóságunk alapja. Ha viszont a figyelmünket a bennünk és körülöttünk áramló energiákra irányítjuk, akkor ugyanaz a valóság egy gyökeresen más arcát mutatja.

Mindez végtelenül egyszerű, mégis az emberek csodaként élik meg. És valóban az is – ahogy maga a létezés és az életünk is egy csoda.

Az energetikai megközelítés szabadsága segít abban, hogy az ember sokkal könnyebben ráhangolódjon saját belső iránytűjére, és ne másoktól várja a válaszokat vagy a megoldásokat. Ezek intuitív és bensőséges folyamatok, ahol a gondolkodás helyett a megélés, az érzékelés, a tapasztalás kerül előtérbe. Ilyenformán kapcsolódik ez a művészi megéléshez – de a megélt információ, amint azt a gyakorlat számtalanszor megmutatta, sokkal kevésbé szubjektív. Hiszen az energiák nem hazudnak.

Mi vezetett el oda, hogy bölcsész diplomádat félretedd, és egészen más útra lépj?

Azért lettem annak idején bölcsészből szobrász, mert elegendő volt a szavakból. Minden négy nyelven zakatolt a fejemben. Elegendő volt a szavak végtelen káoszából. A képzőművészet más nyelven beszél. Nem kellenek szavak. És amikor magam mögött hagytam a szobrászatot, azt éreztem, hogy nem akarok többé anyagot, súlyt, technikát sem. Szabadságot akarok mindentől, és csak megfigyelni mindazt, ami már van. Tehát teljes redukció történt, és megérkeztem abba a világba, ahol nincs szó és nincs forma, csak teremtés, folyamatok, energiák. Hazaértem a mindent magába foglaló ürességbe.

Ez a világ a fizikai szemnek láthatatlan, ahogy A kis hercegben is elhangzik: „Az ember csak a szívével lát jól...” Hogyan kapcsolódsz ehhez?

Az, hogy valami nem látható, nem jelenti azt, hogy nem is létezik, vagy nem létfontosságú. Erre mindig a szeretetet szoktam hozni példának. A szeretet megnyilvánulási formái láthatók: az ölelés, a csók, az odafigyelés. De pusztán az, hogy látjuk ezeket a konkrét kifejezési formákat, jelenti-e azt, hogy a szeretet valóban ott van? Az üres ölelést, a kényszeredett csókot, a kötelességtudatból fakadó odafigyelést azonnal megérezzük. És miért? Mert más energia áramlik ezekben, más rezonancia, mint egy akár tettekben ki nem fejezett, de nyitott szeretetáramlásban. A tanfolyamokon az emberek a saját bőrükön érzik meg ezeket a különbségeket. És a közvetlen megtapasztalás a legjobb tanítónk! Ha képesek vagyunk a szívünkkel nézni, akkor megszűnik az ítélet. Ez nem csak egy zengzetes mondat, hanem konkrétan megtapasztalható megfigyelés. Amíg fejből nézünk önmagunkra vagy a világra, addig mindig jelen van bennünk a kritika. A –

manapság annyit emlegetett, de kevesek által megértett – önszeretet nem más, mint a szívcsakrából természetesen áramló finomenergiák önmagunk felé irányított, energetikailag érzékelhető megnyitása. Könnyebb ezt megélni, mint szavakkal elmagyarázni.

Számos szobrodban épp az anyag súlyát lehet elfelejteni, mintha felemelné a lelket. Hogyan viszonyultál ehhez a kettősséghez?

Már gyerekkoromban is mindig az foglalkoztatott, ami nem látható, vagy ami másnak nem tűnik fel. Apróságok. Kamaszként azzal kísérleteztem, hogyan lehet láthatatlanul jelen lenni és hatni másokra. Valahogy mindig a teljesen megfoghatatlan, légies „semmi” felé tartottam. És tisztán érzem, hogy onnan is jövök. Aktív szobrász koromban nagyon vonzottak a szinte láthatatlan anyagok és a könnyű szerkezetek. Sokat alkottam üveggel, átlátszó fotókkal, fények játékaival. A láthatatlanság nem kis kihívás egy szobrász számára, ahol minden anyag, súly, nehézségi erő... Ami mindezt a láthatatlanságra irányuló törekvést ellensúlyozta és ellensúlyozza bennem, az a természet szeretete. Ez apámon keresztül oltódott belém, aki híres természetfotós volt. Máig imádom a földet, a termőföldet, a növényeket, főleg a virágokat, és persze az állatokat.

Sokszor hallunk ma energiagyógyászatról. Mi a viszonyod ehhez?

Igazából én sohasem foglalkoztam mélyrehatóan a test gyógyításával, és nem gondolom magamat gyógyásznak semmilyen formában. Ez nem azért van, mert nem tartom fontosnak magát a gyógyítást és a gyógyulást – nagyon is fontosnak tartom, mind az egyén, mind a társadalom szintjén. De sokszor azt látom, hogy valaki elmegy egy energiagyógyászhoz, kap egy remek kezelést, azonban néhány nap múlva a hatás eltűnik, és visszaáll az eredeti állapot, a fájdalom. Én a legfontosabbnak azt tartom, hogy megtapasztaljuk és megértsük saját energetikai működésünket, hogy ne gondoljuk, hogy tehetetlenek vagyunk, és hogy minden megoldandó problémánál másokra vagyunk utalva. Nekem nagyon fontos ez a fajta függetlenség. Bár ma már nem vagyok aktív alkotó művész, de például a függetlenséghez való ragaszkodásban megőriztem a művész hozzáállását az élethez.

Az energiák nyelve túlmutat a gyógyításon is. Mit adhat az, amit tanítasz?

Amit átadok, az valóban lehet gyógyító, de nálam nem a gyógyítás az alapvető cél. Engem sokkal inkább érdekel az, hogyan teremtet a tudat – akár az egyén, akár az univerzum szintjén. Ez számomra az energiaérzékelés által a legmegfoghatóbb. Csodás megfigyelni, hogyan mozognak a térben az energiák, és mennyire egyértelmű az információ, amit közvetítenek. Teljességgel misztikus, és mégis olyan konkrét!

Mit szeretnél leginkább átadni az embereknek kurzusaidon?

A csodát! A lét csodáját! Hogy annyival, de annyival többek vagyunk, mint amit a hétköznapi életünkben megélünk. És hogy ez a csoda mindig ott van, és nem

nehezen elérhető. Nem kell különlegesnek vagy kiválasztottnak lennünk ahhoz, hogy mindezt megtapasztalhassuk. Az élet nem egy kínszenvedés, amit valahogy túl kell élnünk, hanem egy ajándék, egy hatalmas lehetőség. Aki megszületett, annak küldetése van. Lehet ez a küldetés kicsi vagy óriási, de megmutatja, hogy a létünknek értelme van.

A legfontosabb, amit meg kell tanulnunk, az az, hogyan tudjuk megnyitni magunkat újra és újra az élet felé. Ha problémáink vannak, automatikusan lezárulunk, bezárjuk magunkat önmagunkba. Ilyenkor elveszítjük a kapcsolatot nemcsak a külvilággal, hanem valós önmagunkkal is. Energetikailag zárt rendszerré válunk. A zárt rendszer kapcsolódásképtelen, és csak önmagán belül mozog, örvénylik. A gondolataink örvénye pedig – ahogy minden örvény – lefelé húz.

Amikor önmagunkat, a kapcsolatainkat, az életet magát energiaként érzékeljük, és nem az érzelmi oldalról közelítjük meg, akkor kialakul az a szükséges távolság, amelyből tisztábban rálátunk önmagunkra. Ez alapvetően fontos.

Mit jelent számodra a saját hang megtalálása egy olyan világban, ahol rengeteg tanító és gondolkodó van jelen?

Valóban, ma nagyon sok bölcs, látnok, asztrológus, tanító és gondolkodó osztja meg a gondolatait. Számomra a legfontosabb az átadott tudás tisztasága, egyszerűsége. Szerintem ennek egyetlen módja van: az újra és újra megélt, átélt megtapasztalás. A pusztán teoretikus tudás, a másoktól mechanikusan átvett tanok nem segítenek az embereknek. Ha az életünk nem példázza azt, amit tanítunk, nem vagyunk hitelesek. Döntően fontos az őszinteség mind önmagunk, mind a külvilág felé. Én nem vagyok guru, és nem is szeretnék senki fölött állni mint mester. Azt gondolom, hogy a guru, a mester legfontosabb szerepe, hogy „leszerepeljen” a tanítványai előtt. Mert innen tud elkezdődni az igazi személyes fejlődés. Mindenki csupán egy láncszem az emberiség és a tudat fejlődésében.

A módszered kapcsolódik bármilyen valláshoz, filozófiához vagy irányzathoz?

Nyilván semmi sem új a nap alatt, semmi sem teljesen független a múltban már kikristályosodott tanításoktól. De amit én képviselek, nem köthető közvetlenül sem valláshoz, sem filozófiai vagy ideológiai rendszerekhez. Számomra épp ez benne a csodálatos! Az energiák nyelve egy univerzális nyelv, az élet alapja: egyszerre emberi és emberfeletti. Az általam kidolgozott módszertannak a *D.E.E.P.* nevet, mely a *Direct Energy Experience Practice* kezdőbetűiből áll össze, azaz az energiák közvetlen megtapasztalásának gyakorlata. Amit tanítok, mindenki számára közvetlenül megtapasztalható: nem a hosszú tanulásról szól, hanem arról, hogy megengedjük, hogy a közvetlen érzékelés átvegye a gondolkodás helyét. Ez csak akkor lehetséges, ha kilépünk az egó által megteremtett, szoros definícióinkból. Ez sok ember számára a legnagyobb kihívás.

Milyen élményt adhat annak, aki elkezd veled dolgozni?

A legfontosabb a hazatérés konkrét élménye. Amikor az ember energiaként érzékeli önmagát és a körülötte levő világot, azonnal kilép az egó, a személyiség korlátaiból, és kapcsolódik a határtalanhoz, az univerzálishoz. Ezáltal ráérez saját örök részére, létére. Ez egy nagyon mély és megrázó élmény – főként azért, mert rájövünk, hogy mindez milyen közel van, milyen egyszerű és közvetlenül megtapasztalható. Sokan így kommentálják: „Végre valaki, aki ilyen egyszerűen megmutatja, amit mindig is tudtam, éreztem!” Az energetikai megközelítésben az örök részünkhöz, a lelkünkhöz való kapcsolódás kézzelfoghatóvá, megkérdőjelezhetetlenné válik.

Hogyan épülnek fel a programjaid?

Számomra – ahogy már mondtam – nagyon fontos az egyszerűség és a gyakorlatok, meditációk közvetlen használhatósága. A tanfolyamok egymásra épülnek az alapoktól egészen a legmagasabb tudásig, ami számomra maga a tisztánérzékelés. Minden tanfolyam szisztematikusan épül fel, lépésről lépésre vezet egyre összetettebb és izgalmasabb megtapasztalások felé. Így a spirituális energiák megtapasztalása éppoly természetessé válik, mint például egy egyszerű földelés. Az energetikai megközelítés – ahogy haladunk a tanfolyamok anyagában – ugyanúgy egy mély önismereti út is.

Nem szükséges naponta órákat meditálni ahhoz, hogy az ember megtalálja az útját az energiák világában, de a gyakorlás nagyon fontos. Ezt a tudást az elmúlt években több száz embernek adtam át, és ha valaki csatlakozik hozzánk, megtapasztalhatja, hogyan lehet szabadabb, függetlenebb és boldogabb az élete.

Év vége felé tartunk, amikor oly fontos az elcsendesülés. Mit jelent a csend Neked?

Köszönöm ezt a kérdést! Számomra a belső csend a legnagyobb kincs az életben. Többet ér, mint bármilyen földi gazdagság. A lényünk esszenciája, a földi létünk iránytűje, a lélekhez, a saját lelkünkhöz való kapcsolódásban rejlik. A lélek finom, bársonyos, áttetsző hangja pedig csak a belső csendben tud megszólalni bennünk.

Köszönöm szépen a beszélgetést, a nyitottságot és azt a tiszta jelenlétet, amelyen keresztül egy különleges világba engedtélt betekintést. A megtapasztalásról, a szabadságról és a hazatalálásról szóló gondolataid inspirációt adnak mindazoknak, akik keresik saját belső hangjukat és helyüket a világban!